Пам'ятаймо про Україну!

SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

VOL. CIII. No. 187. JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, OCTOBER 1, 1996. CENTS 75 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК ВІВТОРОК, 1-го ЖОВТНЯ 1996 р. Ч. 187. РІК CIII.

Наступного року життя в Україні поліпшиться

Київ (Р. Р.). — Президент України Леонід Кучма 25-26-го вересня відвідав Кіровоградську і Миколаївську області. Під час зустрічей з керівниками згаданих областей і колективами великих підприємств, Президент висловив переконання, що „наступного року економічна ситуація в країні зміниться на краще".

Головною „хворобою" Уряду Президент Кучма назвав невирішення кризи неплатежів. Негативним явищем Л. Кучма вважає також і зволікання з припиненням бартерних операцій, які сприяють розвиткові тіньового сектора економіки. Цілком без бартеру сьогодні обійтися не може, зазначив Президент, але конкурентноспроможна продукція, що продається за кордон металюргійними і хемічними підприємствами, на його думку, не може передаватися на бартерній основі.

Особливі надії Президент України покладає на кредити Міжнародного валютного фонду, Світового банку і Европейського банку реконструкції і розвитку. Л. Кучма висловився проти вступу України до Митного союзу країн СНД через неоднакову економічну структуру і податкову систему. Якщо відкрити митні кордони — відразу ж упаде попит на українські товари, вважає Президент.

Щодо боргів перед населенням, Л. Кучма повідомив, що Уряд ще не визначився з механізмом повернення заборгованости, яка становить 1.5 блн. дол., зокрема, це стосується знецінених вкладів у ощадних банках, однак праця в цьому напрямку розпочалася. Передбачається, що держава зможе розрахуватися з населенням до 2,000 року.

У Миколаєві Президент України взяв участь у врочистостях з нагоди спуску на воду корабля „Київ", спорудженого на замовлення Чорноморського пароплавства.

Сертифікатна приватизація триває

Київ (Р. Р.). — Верховна Рада України проголосувала за продовження терміну видачі громадянам приватизаційних майнових сертифікатів до кінця грудня 1996 року.

На сьогодні приватизаційні майнові сертифікати отримали майже 80 відсотків громадян. У вересні 773 підприємства продають свої акції за приватизаційні сертифікати.

Голова Фонду Державного Майна Юрій Єханурів вважає, що продовження терміну видачі сертифікатів забезпечить більш масову участь громадян у приватизаційному процесі і це стане важливим сиґналом для закордонних інвесторів. У першому півріччі цього року закордонні інвестиції в українську економіку становили понад один більйон долярів. Серед найбільших інвесторів — ЗСА, Німеччина, Росія і Великобританія.

Голова ФДМ Ю. Єханурів активно шукає нових інвесторів. З цією метою він вилетів до Вашінґтону 26-го вересня для зустрічі з керівниками Світового банку та вирішення питання про отримання другого наданя кредиту на суму 310 млн. дол. на підтримку підприємництва.

Чеченський герой очолив митну службу

Ґрозний, Чечня. — Шаміля Басаєва, одного з найхоробріших і найавторитетніших польових командирів чеченського національно-патріотичного збройного опору призначено керівником митної служби чеченської республіки Ічкерія.

Виступаючи у програмі грозненської телевізії, Ш. Басаєв розповів, що існує велика загроза тероризму. На його думку, організатором хаосу і дестабілізації буде Росія, „метою якої є роз'єднати чеченську спільноту". В цьому напрямі вже активно діють російські спецслужби, які розповсюджують провокаційні чутки про незгоди у політичному і військовому керівництві Чечні і намагаються посварити чеченців між собою.

Ш. Басаєв остеріг чеченців, що коли вони втратять пильність щодо Росії, то„ втратять все, за що боролися з такими величезними жертвами". Він закликав „активно протистояти кримінальним елементам, сприяти органам правопорядку, проявляти турботу про осіб інших національностей на чеченській території".

Російські „добре поінформовані" джерела стверджують, що Ш. Басаєв знову збирає у районі села Ведено свою славетну формацію, але на цей раз її головною місією має стати боротьба зі злочинністю у післявоєнній Чечні.

Нові володарі Афганістану наводять свої порядки

Іслямбад, Пакистан. — Коли тому два роки у Пакистані почав набирати сили та політичного значіння ісламський афганістанський рух, то уряд Пакистану хоч і не підтримував його відкрито, але дивився крізь пальці на їхні приготування до захоплення влади у Афганістані.

Тому тиждень згаданий повстанський рух, який носить назву Талібан вирішив здійснити свої наміри перебрання влади в Афганістані та спрямував свої повстанські загони в напрямку столиці Кабул, котру зайнято без будьяких оборонних спроб. Талібан є під керівництвом ісламських релігійних мілітаристів, які у своїх вчинках є дуже зближені до фанатиків-терористів.

Зайнявши Кабул, вони негайно почали наводити свої порядки, починаючи від жорстокого вбивства колишнього комуністичного президента Афганістану Наджибулли та його брата, колишнього керівника державної безпеки Шафура Агмадзая. Їхні тіла повісили на головній площі Кабулу для публічної наруги, чим навіть вразили своїх прихильників у Пакистані та в самому Кабулі. На цьому їхня жорстокість не зупинилась, вони зразу повідомили про вбивство двох інших колишніх працівників комуністичного уряду і почали давати но-

(Закінчення на стор. 3)

Л. Кучма став почесним доктором Вільнюського університету

Київ (Р. Р.). — У вівторок, 24-го вересня, по закінченні переговорів з президентом Литви Альґірдасом Бразаускасом Президент України Леонід Кучма взяв участь у відкритті нового будинку амбасади України в Литві. Потім голови обидвох держав відвідали Вільнюський технічний університет ім. Гедиміняса.

В університеті відбулася врочиста церемонія присвоєння Президентові України звання почесного доктора цього вищого навчального закладу. У своєму виступі перед викладачами і студентами Л. Кучма подякував за таку хвилюючу зустріч, яку йому тут влаштували.

Того ж дня Л. Кучма повернувся в Україну.

Україна не займається ядерним шантажем

Київ (Р. Р.). — Пресовий центр Міністерства Екологічної Безпеки України в оприлюдненій заяві заперечив твердження низки російських засобів масової інформації, ніби український міністер ядерної безпеки Юрій Костенко запевнив про можливість ядерної реакції у саркофазі над зруйнованим енергоблоком Чорнобильської АЕС.

Як сказано в заяві, представники російської преси зфабрикували на свій лад висловлювання міністра на пресовій конференції 24-го вересня. Пресовий центр Міністерства Екологічної Безпеки України заявляє, що деякі факти, винесені у підзаголовок газетою „Ізвєстія" 26-го вересня, представляють собою „неіснуючу цитату з виступу міністра", яка не відповідає дійсності.

Особливе обурення викликає безпідставне звинувачення України в екологічному шантажі країн „великої сімки" перед переговорами з приводу фінансування закриття ЧАЕС, пишуть автори заяви.

В Україні відзначають 130-річчя народження М. Грушевського

Київ (Р. Р.). — У п'ятницю, 27-го вересня, Україна відзначала 130-літній ювілей свого великого сина і першого Президента Михайла Грушевського.

У столиці України відбулася міжнародна конференція „Михайло Грушевський — історик, політик, громадянин". Участь взяли науковці, історики України, ЗСА, Канади, Німеччини, Франції та інших країн.

Відбулася презентація науково-документальної книги „М. Грушевський і ГПУ-НКВС. Трагічне десятиріччя 1924-1934". Автори книги — заступник голови Служби Безпеки України генерал-майор Володимир Пристайко і доктор історичних наук Юрій Шаповал.

Товариство „Просвіта" ім. Т. Шевченка і Київська міська державна адміністрація відкрила меморіяльну дошку Сергія Грушевського, батька першого Президента України. Дошку відкрито на будинкові колишнього міського училища на вул. Фрунзе, 164. Цей будинок споруджено коштом родини Грушевських.

Численні загарбники української землі впродовж віків винищували пам'ять українського народу про своє минуле. М. Грушевський, як історик, розумів усю важливість збереження національної ідентичности і традицій. У 1917-1918 роках він відродив українську державність, що існувала за часів Київської Руси і Галицько-Волинської держави, створивши Українську Народну Республіку (УНР). Грушевський був першим Президентом УНР і головою першого українського парляменту — Центральної Ради, написав близько 2,000 праць з історії України і світу, з української соціології, літературознавства, етнографії і багатьох інших галузей.

В Україні плянується видати всі його твори, які зберуть до 50 томів до 6-ої річниці незалежности України передбачається відкрити пам'ятник і музей М. Грушевського.

МЗС України виступило за припинення ізраїльсько-палестинського конфлікту

Київ. — Міністерство Закордонних Справ України закликало учасників ізраїльсько-палестинського конфлікту, що триває на теренах західного берега ріки Йордан, в смузі Газа та передмістях Єрусалиму, негайно припинити кровопролиття, повідомила 28-го вересня УНІАР.

„Збройні сутички між ізраїльськими військами і підрозділами палестинської опозиції, які призвели до численних жертв з обох боків, ставлять під загрозу не лише палестинсько-ізраїльський діялог, але й долю близькосхідного мирного процесу вцілому", — сказано у заяві МЗС.

Міністерство вважає, що сторонам конфлікту треба утриматися від застосування силових методів і скоріше розпочати мирні переговори для пошуку взаємовигідного компромісу.

Встановили нагороди для найкращих

Київ (Р. Р.). — Спілка Театральних Діячів України встановила низку театральних нагород.

Найпрестижнішою є нагорода „Тріюмф", яку присуджують видатним творчим особистостям за вагомий внесок у театральне мистецтво. Нагорода для режисерів називається „Експеримент". Нагорода премії „Наш родовід" присуджується за внесок у збагачення театральних традицій. Акторська премія за найкращу жіночу ролю названа іменем Марії Заньковецької. Акторська премія за найкращу чоловічу ролю — ім. А. Бучми. Нагорода ім. М. Кропивницького — за оригінальну п'єсу і сценічне втілення клясичної драматургії, а також виховну діяльність.

Є вже і лавреати. Премію „Експеримент" отримали режисери: Олег Липцин, з Київського театру-студії „Театральний клюб"; Олександер Шмаль із Северодонецького театру драми; Олег Новохатський із Львівського театру естрадних мініятюр „І люди, і ляльки"; Сергій Кузик із Сумського театру ім. М. Щепкіна та художній керівник студії „Ві" Віктор Попов із Запоріжжя.

Нагороду "Тріюмф" отримала солістка Національної Опери Євгенія Мирошниченко. Нагороду ім. М. Кропивницького — оглядач тижневика „Донецькі Новини" з питань культури Нелі Дунаєвська, головний режисер Рівненського театру Олег Мосійчук, заслужена артистка України Ганна Березова, театральний критик зі Львова Ірина Голицька.

Лавреатами премії „Наш родовід" стали: за-

(Закінчення на стор. 3)

Реформують освіту

Київ (Р. Р.). — Тут в Українському інституті підвищення кваліфікації керівних кадрів освіти відбулися навчання начальників управлінь освіти з областей Криму, Києва і Севастополя. Тема семінару: „Особливості регіонального управління закладами освіти та науки". Семінар зорганізували Український інститут підвищення кваліфікації та амбасада Франції в Україні й французькі викладачі.

Перший заступник міністра освіти України Валентин Зайчук зазначив, що керівники обласних структур мають на місцях досить влади для впровадження нових методів. Йдеться про реформування існуючої занадто централізованої системи управління освітою. Такі ж процеси сьогодні відбуваються і у Франції. Отож після нинішнього семінару в Києві наступного року такий семінар відбудеться у Франції.

Подібні навчання вже були для директорів шкіл та коледжів і для ректорів вищих навчальних закладів.

СТОРІЧНИЙ ЮВІЛЕЙ

КРАМАТОРСЬК. — Президент України Леонід Кучма надіслав привітання колективові старокраматорського машинобудівного заводу з нагоди 100-річчя заснування. Він висловив щиру подяку кожному працівникові заводу, а також віру в те, що колектив переборе труднощі, пов'язані із становленням української державности.

В Україні

(З інформацій УНІАР)

СПОГАД У МИНУЛІ СТОЛІТТЯ

СЕВАСТОПІЛЬ. — Тут закінчила працю американська археологічна експедиція, яка побувала на руїнах Херсонесу Таврійського, що поблизу Севастополя. Розкопки Херсонеса розпочалися 1827 року і тривають досі. Тут знайдено багато реліквій і відкрито Херсонський археологічний музей. Цього року Херсонес Таврійський включено до списку 100 найвидатніших пам'яток планети. Херсонес був заснований греками у V-му столітті до нашої ери. Там була добре розвинена торгівля та різні промисли, про що свідчать розкопані вежі, майстерні, театр, понад 50 храмів, водогін, фрески, ікони, монети і багато іншого.

БАРТЕР ЩЕ ДІЄ

ХАРКІВ. — Харківський тракторний завод постачатиме Татарстанові трактори Т-150 в обмін на сиру нафту. Такий договір укладено між Харківщиною і Татарстаном у Казані, де з однденними робочими відвідинами побував голова Харківської обласної Державної адміністрації Олег Дьомін. Вже цього місяця до Казані буде відправлено 1,500 тракторів. Всього, згідно з договором, предбачається відправити 10,000 тракторів.

СТАН ПРОМИСЛОВОСТИ ГІРШИЙ, НІЖ ПЕРЕДБАЧАЛОСЯ

КИЇВ. — Промисловість України виявилася у значно гіршому стані, ніж передбачалося, повідомила 27-го вересня УНІАР, покликаючись на Міністерство Статистики. Понад 60 відсотків 1755 підприємств, на яких проведено опитування, зменшили у першому півріччі цього року виробництво продукції. За попередніми прогнозами, частка таких підприємств мала становити 33 відсотки. На 70 відсотках установ (на 10 відсотків більше від передбаченого) скоротилося число працівників. Збільшення продукції очікують 30 відсотків керівників, 44 відсотки вважають, що все залишиться на попередньому рівні, а 26 відсотків переконані, що виробництво ще більше впаде. Лише 20 відсотків опитаних передбачають, що попит на їхню продукцію зросте. Більшість директорів підприємств очікують, що ціни на сировину і готову продукцію зростуть.

ВИМАГАЮТЬ БІЛЬШОЇ УВАГИ ДО СНІД

ОДЕСА. — Обласна координаційна рада боротьби зі СНІД провела поширене засідання з метою привернення уваги державних та інших зацікавлених служб до проблеми цієї недуги і залучення їхньої допомоги, повідомила 30-го вересня УНІАР. Учасники наради, що зібралися в Одеській міській лікарні ч. 6, запропонували акцентувати зусилля на профілактичній праці серед людей, які перебувають у групі риску (медична освіття праця і забезпечення їх відповідними речами, щоб не допустити до поширення інфекції).

КРИМ ХОЧЕ МАТИ СИЛЬНИЙ УРЯД

КРИМ. — Уряд півострова підготував проєкт закону України про уряд Автономної Республіки Крим, яким надасться керівництву автономії досить сильні уповноваження, повідомила 30-го вересня УНІАР. Законом передбачено, що прем'єр-міністер півострова сам формуватиме уряд, який потім затверджуватиме Верховна Рада України. Згідно з проєктом, вводиться також новий пост віцепрем'єра з політично-правничих питань. Спостерігачі вважають, що новий закон надасть прем'єрові півострова уповноваження, сильніші від уповноважень прем'єр-міністрів України і Росії.

ІБПМ НАН ВИПОВНИЛОСЯ 125 РОКІВ

СЕВАСТОПІЛЬ. — У місті урочисто відзначено 125-річчя Інституту біології південних морів Національної Академії Наук України, повідомила 30-го вересня УНІАР. З цієї нагоди голова Севастопільської міської державної адміністрації Віктор Семенов видав розпорядження про надання працівникам інституту грошових нагород та про встановлення при вході до нього меморіяльної дошки, присвяченої відомим науковцям, які тут працювали. Інститут вивчає біологічну продуктивність моря і займається випрацюванням принципів ведення морського господарства.

ВІДБУДУТЬСЯ ЖУРНАЛІСТИЧНІ СЕМІНАРИ

КИЇВ. — У жовтні в Києві та Одесі пройдуть два міжнародні семінари з проблем засобів масової інформації, повідомила 29-го вересня УНІАР. На семінарах, в яких братимуть участь як українські так і чужоземні журналісти, розглядатимуться проблеми редакторської незалежности в регіональних виданнях та забезпечення професійних прав працівників преси. Домовлення про проведення зустрічей досягнуто у Спілці Журналістів України з президентом Міжнародної федерації журналістів Енсом Лінде.

ВІДБУЛОСЯ НАВЧАННЯ ВІЙСЬК ППО

ОДЕЩИНА. — Вперше за п'ять років існування Збройних сил України на Бердянському державному полігоні Одеської військової округи проведено тактичне навчання з бойовою стрільбою військ проти-повітряної оборони (ППО). На них відпрацьовано дії з прикриття частин з'єднання в умовах оборони морського узбережжя, проведено тренування з приведення підрозділу у різні ступені бойової готовости, здійснено їхнє переміщення комбінованим маршем в район бойового призначення. Проведене у кілька етапів навчання військ ППО відбулося в умовах, максимально наближених до бойових.

ТРИВАЮТЬ НАВЧАННЯ „КОЗАЦЬКИЙ СТЕП"

ЛЬВІВ. — У Львівському навчальному центрі тривають спільні українсько-британські навчання „Козацький степ", повідомила 28-го вересня УНІАР. Українські і британські підрозділи тренуються на декількох навчальних точках. Військовики обох країн вчаться користуватися англійськими та українськими засобами зв'язку, знайомляться зі стрілецькою зброєю та вправляються з нею. На кожному навчальному місці присутні українські і британські інструктори.

В АМЕРИЦІ

МИНУЛОГО ЧЕТВЕРГА, 27-го вересня, о 8:13 год. ранку американський космічний корабель „Атлантис" приземлився у Космічному центрі ім. Кеннеді в Кейп Кеневерал на Фльориді, після 10-денного перебування у космосі. Цим разом у програму залоги космічного корабля „Атлантис" було включено виміну вантажів з російською космічною станцією „Мір" і наказ привезти назад американського астронавта д-р Шеннон Лусід після 188 денного перебування на згаданій російській станції. На її місці в обмін залишено на станції „Мір" 54-річного Джана Блаґу, колишнього полковника американського летунства з практикою кількох космічних полетів. Д-р Ш. Люсід, після приземлення без сторонньої допомоги залишила „Атлантіс" і перейшла до не-далекого автомобіля. Тепер її чекають лікарські перевірки для встановлення стану її здоров'я та фізична терапія, щоб привикнути ходити по землі.

У СВІТІ

У ЧЕТВЕР, 27-ГО ВЕРЕСНЯ, у місцевості Аруша в Танзанії, Міжнародний кримінальний трибунал Організації Об'єднаних Націй для справ Руанди розпочав судові процеси. Першим підсудним є 43-річний Жон-Пол Акаєсу, колишній посадник Таба в Руанді, де, згідно зі свідченнями очевидців, які уціліли, він особисто був причетним до вбивства 2,000 осіб з племени Туці у згаданій місцевости, де він під час жахіття масових убивств, що тривали в Руанді від квітня до червня 1994 року та де загинуло понад 500,000 народу, був паном життя і смерти. Він заявив свою невинність до 12-ти оскаржень, включно з геноцидом, масовим убивством і злочинах проти людства. Адвокат Ж-П. Акаєсу звернувся з проханням про відсунення розправи, бо він не мав достатніх можливостей, щоб підготовити відповідну оборону.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, NJ 07302.

Svoboda: (201) 434-0237; Fax: (201) 451-5486. UNA: (201) 451-2200

Soyuzivka UNA Estate: 216 Foordmore Rd., Kerhonkson, NY 12446 (914) 626-5641, Fax (914) 626-0180, e-mail: unaestat@travel.ios.com

Передплата на рік $100.00, на півроку-$60.00. Для членів УНСоюзу $75.00 річно, на півроку-$40. За кожну зміну адреси-$1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Головний редактор: Зенон Снилик

Second Class Postage paid at Jersey City, NJ

Сто днів українського прем'єр-міністра

На початку вересня скінчилися сто днів перебування Павла Лазаренка на пості прем'єр-міністра України. За цей час він не виявив ніяких потягнень до великої політики, а займався виключно господарськими проблемами держави: намагався навести порядок в економіці і зформувати Кабінет Міністрів України. Нових фахівців з ринкової економіки в урядових колах майже не з'явилося. Очевидно, він вирішив змусити працювати на ринок тих, що вже є і знайомі з ситуацією. Щоправда, з'явилося кілька його людей в областях, де колишні керівники державної адміністрації фактично нічого не робили для оздоровлення економіки.

І ось настав час, коли Уряд, очолюваний П. Лазаренком, повинен представити Верховній Раді програму дій на найближче майбутнє. Хоч у парляменті все ще вирують антипрезидентські і антиурядові пристрасті, особливо з боку лівих сил, все ж є надія, що програму парлямент підтримає, внісши деякі поправки. Адже за П. Лазеренка проголосували 344 депутати. Це означає, що в нього є прихильники серед правих, лівих і центристів.

Політичні коментатори, однак, зауважили, що поїздка П. Лазаренка до Вашінгтону не була успішною — його не прийняв А. Гор, зате була успішною поїздка в Росію, оскільки в Москві від нього не відходив Віктор Чорномирдін, та і задоволення переговорами було висловлено з обох сторін. Прискіпливе око преси зауважило і той факт, що сам П. Лазаренко ні разу не вступив у прямий конфлікт з Президентом Л. Кучмою та з Верховною Радою, в той час як газети, які прихильно ставляться до прем'єра, останнім часом розгорнули шалену кампанію проти голови президентської Адміністрації Дмитра Табачника.

Прем'єр-міністер тримається впевнено і заявляє, що він не політик, а господар. За його висловом, він „добре володіє ситуацією, пов'язаною з економікою країни". Обіцяє вжити надрадикальні заходи щодо бюджетної сфери і податкової політики.

П. Лазаренко має намір припинити хаос і вседозволеність, коли один заробляє 50 гривень, а інший 4,000, коли половина населення користується транспортом безплатно і майже ніхто не платить за світло і газ. За його підрахунками, якщо праця просуватиметься інтенсивно, то досягти цього можна буде б за рік.

Треба визнати, що за три останні місяці П. Лазаренко домігся, що борги із заробітків не зросли. Зароплатню шахтарям виплачено, але тільки тим, які продавали державі вугілля. Не отримали грошей лише дефіцитові шахти, які вугілля не видобували, а існували за рахунок державних дотацій. Тепер П. Лазаренко сказав, що держава не може виплачувати їм такі гроші і не може утримувати всіх, хто з тієї чи іншої причини нічого не виробляє. Таким чином у прем'єра з'явилося чимало ворогів. Однак він і далі обіцяє вживати непопулярні заходи, оскільки, на його думку, сьогодні в Уряді нема іншої людини, готової взяти на себе таку відповідальність. Тим же шахтам, які виконують контракти з постачання вугілля, зарплатню виплатили сповна і навіть трохи наперед — до 15-го листопада. Іншу заборгованість у заробітках Уряд сплачуватиме поступово і обіцяє остаточно розрахуватися до кінця року.

Зачепив П. Лазаренко і тіньовий бізнес, пов'язаний з виробництвом і продажем алкоголю.

На запитання, чи є в нього політичні амбіції, П. Лазаренко відповів: „Мені 43 роки. Всього 43. Моє — ще буде. Сьогодні ж необхідно зробити величезну працю для того, щоб у якусь відповідність привести економіку". Недавні закиди преси, що П. Лазаренко нібито причетний до незаконних дій у справі постачання газу, також пов'язані з його неординарними заходами. Борг за газ, отриманий із Росії у 1994 році, становив 1.4 блн. дол. На початок вересня 1995 року борг зріс ще на 670 млн. дол. Приблизно стільки ж Україна заборгувала і Туркменістанові. Треба було шукати вихід, і Лазаренко знайшов: боргів за газ, отриманий з Росії у 1995 і 1996 роках, немає. Але є комісія Верховної Ради, яка розслідує ці неординарні заходи прем'єр-міністра.

Надалі за всі борги відповідають комерційні структури, які займаються постачанням енергоносіїв. Уряд боргу не має і не надає гарантій для покриття боргу комерційних структур. І вже вісім місяців 1996 року так і було — газопостачанням займалися виключно комерційні структури.

Якщо прем'єр-міністер за перші свої 100 днів встиг замкнути основні канали, через які текли величезні прибутки в тіньову економіку, то за більш тривалий час він здатний зробити набагато більше. Тож побажаємо йому успіхів у цій важливій для України справі.

Л. Шкляр,
Київ

УКРАЇНСЬКО-РОСІЙСЬКИЙ ДІЯЛОГ

Майже тримісячна павза в українсько-російських відносинах, викликана конституційними проблемами в Україні та передвиборчими подіями в Росії, наприкінці липня несподівано була перервана робочою візитою глави українського закордонного відомства до Москви. Візита відбувалася на тлі істотних змін внутрішньополітичного життя обох країн.

Поперше, в Україні ухвалено нову Конституцію, яка ставить відносини з будь-якою країною на рівень цивілізованих норм міжнародного права. Зрозуміло, це також стосується і відносин з Росією, хоч та, звісно, сподівається на якісь винятки та особливі стосунки.

Подруге, в самій Росії відбулися, вперше за всю історію її державного існування, вибори вищої посадової особи в державі — президента. Владній еліті вдалося в жорсткій боротьбі зберегти свої позиції, але при цьому довелося піти на поступки і компроміси з військово-силовими структурами російської демократії на її сучасному етапі.

Потретє, стан загальмованости українсько-російського діялогу в питанні базування російських частин Чорноморської фльоти у Криму і, насамперед, у Севастополі в контексті конституційних вимог України вимагає активізації дипломатичної та політичної роботи у цьому напрямку. Адже, згідно з ст. 16 Конституції, на території України не допускається розташування чужоземних військових баз.

Отже, візиту міністра Генадія Удовенка до Москви слід розглядати як своєрідне зондування грунту з урахуванням тих подій та змін, що сталися в наслідок вище зазначених обставин. На жаль, і цього разу нашому міністрові не вдалося наблизити розв'язання довгоочікуваного питання, що стало каменем спотикання на шляху до підписання широкомасштабного договору у Києві. Впадає в око те, що саме українська сторона виступає ініціятором динамічнішого руху вперед у цьому напрямку, тоді як Москва зайняла очікувальну позицію і щось вигадує. Які ж аргументи висуває російська сторона, блькоючи у такий спосіб прогрес в українсько-російських відносинах?

Аргумент перший — давно вже відомий. Суть його полягає в тому, що Росія хоче утримувати усю фльоту на Чорному морі, що залишилася від колишнього СССР, незважаючи на те, що геополітична ситуація у південноєвропейському регіоні істотно змінилася. Це може означати тільки те, що Росія або ж не відмовилася від колишньої стратегії покійного Союзу в цьому регіоні, або ж мріє про нові геополітичні пляни. Які саме — неважко здогадатися. Проте, як видається, вірогідною є інша версія. Фльота є лише привід для того, щоб чинити тиск на Україну, тримаючи ту своєрідною заручницею геополітичних інтересів Росії на післясовєтському просторі. З цього припущення можна зробити висновок про те, що з-за демократичного фасаду російського дому чи пак будівлі виглядає малосимпатична фізіономія, яка, як і колись, хоче визначати правила гри за власним сценарієм.

Турбує російських політиків і ще одна обставина. Йдеться про демаркацію українсько-російського кордону. Російська сторона чомусь вбачає в цьому акті кваплівість з боку української. Проте чи можна всерйоз сприймати такі зауваги, коли вже минуло п'ять років незалежности, а кордони так і не визначені. Очевидно, можна сказати, що Росія зволікає, і це буде більш належно відповідати ситуації, що склалася.

Отже, враховуючи всі ці обставини, доходимо загального висновку про те, що в той час, як Україна, ухваливши нову Конституцію, наблизилася ще на один крок до цивілізованого права у вирішенні міжнародних проблем, Росія, залишившись в руках напівкримінальної номенклятури, що веде криваву війну на знищення чеченського етносу, вже вкотре демонструє нецивілізований підхід в українсько-російських відносинах. Це є показником того, що найближчим часом ці відносини очікуватимуть тяжкі випробування. І візита Г. Удовенка стала лише тим лакмусовим папірцем, що подає нам тривожні сигнали недалекого майбутнього.

Микола Мушинка,
Пряшів

Науковий збірник Отців Василіянів

„Записки Чину св. Василія Великого", Секція II, Том XV (XXI) — Вип. 1-4, Редактор о. Атанасій Пекар, Рим, 1996, 556 стор.

На початку 1996 року в Римі вийшов з друку 15-ий том „Записок Чин св. Василія Великого" (Analecta Ordinis S. Basilii Magni) який є продовженням „Записок ЧСВВ", що виходили у Львові від 1924 до 1941 року. Черговий том отці Василіяни присвятили 400-літтю Берестейської та 350-літтю Ужгородської уній.

В ньому вперше українською мовою опубліковано основні документи Берестейської унії, а саме: 1. Рішення синоду Київської Епархії приступити до поєднання з Вселенською Римською Церквою, яке було зачитане перед Папою Климентом VIII 23-го грудня 1595 року; 2. Артикули Берестейської унії від червня 1594 року; 3. Послання Київської єпархії Римському Папі від 12-го червня 1595 року; 4. Апостольська конституція Папи Климента VIII — про з'єднання Київської Митрополії з Римською Церквою від 23-го грудня 1595 року; 5. Апостольський лист Климента від 23-го лютого 1596 року, яким Папа назавжди надав Києво-Галицькому Митрополитові право висвячувати єпископів; 6. Акт проголошення з'єднання з римським престолом, виданий у Бересті 8-го жовтня 1596 року (стор. 13-46).

Серед інших документів вперше українською мовою подано надзвичайно цікавий і цінний полемічний твір київського Митрополита Іпатія Потія „Оборона Фльорентійського Собору" з 1604 року у перекладі з церковнослов'янської мови Атанасія Великого (стор. 396-459).

В другій частині „Записок" (стор. 47-102) о. Ізидор Патрило детально розглянув артикули Берестейської унії, а Софія Сеник подала загальний огляд Берестейської унії англійською мовою (стор. 103-144). Їй же належить і грунтовна англомовна розвідка „Українська Церква в 17 столітті" (стор. 339-374).

Вичерпний нарис про життя і діяльність головного ініціятора і реалізатора Берестейської унії — Київського Митрополита Іпатія Адама Потія (1541-1613) опублікував А. Пекар (стор. 145-246). Йому ж належить і розвідка „Ужгородська унія і її творці" (стор. 247-300), написана на підставі архівних джерел та друкованої літератури. В ній він розглянув перші спроби запровадження унії на Закарпатті безпосередньо після Берестейської унії, роль василіянів у її затвердженні та хід з'єднання від 24-го квітня 1646 року. Основний наголос він поставив на боротьбі за затвердження постулатів унії. Ця боротьба тривала понад сто років. Автор не приховує факту, що Римо-Католицька Церква в Мадярщині від самого початку порушувала прийняті зобов'язання, а це висликало незадоволення і спротив греко-католицького духовенства і широких кіл населення. У своїй праці він доходить до такого висновку: „Мадярські панівні кола підтримували унію тільки тому, що сподівалися через неї златинізувати, а відтак і змадяризувати закарпатських українців, які ще й по довгих століттях зберігали своє національне обличчя. Однак вони зустріли геройський у своїй простоті нарід, який зумів тісно згуртуватися навколо свого владика і своєї погорджуваної Церкви східного обряду... Ужгородська унія вистояла і глибоко закоренилася у надрах Срібної землі, як виразний доказ того, що справа з'єднання — це справа Божа і тому її слід трактувати по Божому" (стор. 297, 300).

Третя грунтовна розвідка А. Пекаря присвячена 200-літтю з дня народження Мукачівського Єпископа Василя Поповича (1796-1864), який понад 15 років пробув у Пряшеві на посаді секретаря Єпископа Тарковича і в значній мірі спричинився до піднесення Пляшівської єпархії. Виходячи з негативної оцінки, даної Поповичу О. Духновичем, та факту, що його мати була мадярською, деякі автори вважали його мядяризатором. А. Пекар на основі конкретних фактів заперечує таку оцінку і доводить, що єпископ Попович був добрим дипломатом, але й щирим патріотом-русином, який спричинився не лише до релігійного, але й до національного відродження своєї єпархії.

Під рубрикою „Різне" (стор. 460-520) знаходимо чотири дальші цінні статті А. Пекаря, написані на підставі першоджерельних архівних і друкованих матеріялів: „Екуменічне значення почитання св. Климента, Папи Римського, в Київській Русі", „Митрополит Андрій Шептицький як монах-василіянин", „Протоігумен Йоаким Хома" та „Греко-Католицька Церква під час мадярської окупації

(Закінчення на стор. 3)

З ЛИСТІВ З УКРАЇНИ

Святкування 5-ої річниці незалежности України на Говерлі

Маю сестру в Івано-Франківському, з якою листуюсь. В останньому листі описала мені святкування 5-ої річниці незалежности України на Говерлі, в якому сама брала участь. Думаю, що ті спогади виявляться цікавими для ширшої громади. — Р. Припхан.

„Тепер опишу Вам, як я лізла на Говерлю. Жартома пишу „лізла", бо в моєму віці така прогулька не для мене. Та я захотіла бути на вершині гори — і була, йшла нормально, як усі інші. Таких „молодих туристів", як я, було мало, зате було дуже багато молоді. Чого ми туди йшли? Ця імпреза була запланована Києвом. Напередодні 5-ої річниці незалежности України — 18-го серпня — відбулося масове святкове сходження на найвищу гору Карпат Говерлю (2,061 м), з участю депутатів Верховної Ради України.

Мета свята — розпочати в державі цикль заходів до Дня Незалежности, вдихнути у ці заходи дух національного патріотизму, єднання та взаєморозуміння громадян усіх регіонів України. Треба було продемонструвати таке єднання перед усім світом та перед чужинецькими делегаціями, які були запрошені на свято в цьому географічному центрі Европи.

Я там особисто познайомилася з громадянином Німеччини, українцем за походженням, Осипом Борецьким. Він ішов на гору у повній спортовій формі із наплечником. Цей пан повністю фінансував каплицю, яку збудували біля підніжжя Говерлі.

Опишу ще, як ми їхали і як святкували. В суботу, 17-го серпня, виїхали ми поїздом з Івано-Франківського, о год. 9 ранку, до Ворохти. Забула ще написати, що зі мною поїхав мій син Юра. Я думала поїхати сама, але Юра побоявся мене саму пустити в таку дорогу.

З Ворохти до підніжжя гори Говерлі зо 20 кілометрів. Ми їхали туди автобусом. Місцевість під горою називається „Заросляк". Там є збудована чудова турбаза, та всі місця в ній вже були зайняті. Ми розмістилися на ніч у спортовій залі на матах. Не було то дуже вигідно, але ми були задоволені, що в приміщенні, бо на дворі падав дощ.

На другий день, в неділю, в год. 7:30 ранку була відправа коло каплички і її посвячення. Також посвятив священик два прапори: один Ради Европи, а другий України. Їх взяли на гору і там в урочистій обстановці піднімали на щоглі. Піднімав Іван Плющ, колишній голова Верховної Ради, а тепер депутат. Було декілька народних депутатів, та я зуміла взяти автографи лиш у трьох. До інших тяжко було доступити, бо людей було дуже багато, понад 2,000. Кажуть, що такого всенароднього здвигу ця вершина, мабуть, ще на бачила. Особливо мене здивувало, що в основному це була молодь, яка розклала свої намети у підніжжя гори. Взагалі то молодь у нас пасивна, а тут виявилась такою активною. Я сама, як вийшла на вершину, була в якомусь такому святковому піднесенні, що мені здавалося, що я близько неба і що от-от св. Петро відкриє браму в рай. Та ні — цього не сталось і я спустилась на землю, у нашу дійсність.

Заки ми вийшли на гору, священики вже вспіли відправити Службу Божу. Були промови. Було освячення пам'ятника, хреста і молитва за єдність України. Також освятили плиту, в якій вмонтовані капсули зі землею, привезеною з усіх областей. Були з нами і самодіяльні артисти — гуцули. Несли на гору і цимбали, і бубон. Там гарно грали і співали.

Та під кінець святкування погода раптом змінилася. Насунули білі хмари так, що на кілька кроків нічого не було видно. Звіявся штормовий вітер і пішов рясний дощ. Стало так зимно, що мені зайшли запари в пальцях рук. А ми не вершині. Аж страшно було подумати, як зійти. Під ногами слизько, бо дощ, а вітер так дошкуляв, що зривав із нас усе. Ми падали, вставали і йшли. Змокли до нитки. Та й тут була певна романтика. Хоч тяжко, та ми вистояли і за півтора години зійшли вниз. Вгору йшли дві години. Внизу все було підготоване для дальшого святкування — великий концерт та ватра під голим небом. Ми однак із Юрою, перемучені і змоклі, у тих святкуваннях участи не брали, а автобусом поїхали прямо до Івано-Франківського. Хоч були трудноші, втома, дощ та я страшно здоволена, що поконала таку висоту і брала участь у святкуваннях 5-ої річниці незалежности України на Говерлі. Ті світлі переживання залишаться у моїй пам'яті на ціле моє життя.

Оксана Манюх

Івано-Франківське

Зінаїда Дегтярьова,
Запоріжжя

Я — українка

I

Жила собі була на сході України у зрусифікованій родині дівчинка, тобто я. Мама моя приїхала до Запоріжжя в 1933 році, коли в її селі на Київщині почався голод і у неї, двадцятирічної дівчини, сироти з дитинства, забрали останню мисочку квасолі.

Довелося їй тікати від голоду з села у місто. Тут вона відвикла від своєї рідної мови, бо в ті роки будували в Запоріжжі греблю, різні фабрики і тому багато було наїжджих з Росії. І вся її родина розмовляла російською мовою.

Під впливом совєтського виховання, я вважала, що українська культура нижча за розвитком від російської, і мова українська, можливо, поступово зникне. Та і взагалі, думала я, яка різниця, якої ти національности — українець чи росіянин. Головне, який ти за характером, наскільки ти порядна людина. Я не замислювалася над тим, що є ще інший підхід до цього питання — не тільки на побутовому рівні, а й на державному. Що людина має дбати не лише про своє існування, але і про гідне буття в цьому великому світі рідного народу, нації.

Інколи ми їздили з мамою на її батьківщину. Мені дуже подобалося її красиве, розлоге українське село, з пагорбами, кладками через річки. Я згадую, як мене, юнку, старші двоюрідні брати та сестри повчали, що треба пам'ятати слова Тараса Шевченка: „Чужому научайтесь і свого не цурайтесь". Розповідали мені про історичне минуле України. Можливо, завдяки їм я зрозуміла, що зовсім зрікатися своєї мови, мови краю, де ти народився, — не можна. Це були, мабуть, перші паростки становлення мене як патріота своєї землі.

Моя власна родина теж була зрусифікована, бо чоловік мій перейшов тікож на спілкування російською мовою, сини вчилися в російській школі. Але я не дозволила відмовитися від вивчення української мови (був такий дозвіл). Я їм доводила, що не може француз відмовитися від французької, казах від казахської. Переконувала, що вони повинні вивчати українську мову, бо ми українці від роду, живемо в Україні. Тоді мені було невідомо, що існувало ще 22 заборони української мови.

Й ось сталася така подія в нашому зрусифікованому місті Запоріжжя і в моєму житті. У липні 1990 року прийшла до нас колона із західної України. З острова Хортиця вона прийшла через греблю Дніпрогесу і вийшла на головну вулицю міста — проспект ім. Леніна. Я стояла на тротуарі, щоб просто подивитися на це дійство. І раптом, коли колона наблизилася, у мене „мурашки" побігли по ногах. Я відчула, що йде волелюбний народ, що це не театралізоване дійство. Люди одягнені були в українські костюми, які я звикла бачити тільки на сцені, і вважала, що національний одяг — то одяг минувшини, сценічний. А тепер відчула, що цей одяг для них — рідний.

Зустріч з колоною дуже вплинула на мене. Мабуть, від цих людей йшла сильна енергія однодумців, складена з часточок енергії кожної окремої людини в один могутній потік, який і вплинув на мою біополе. Знаєте, тепер я аналізую, була ідейна спорідненість. Ймовірно, дався взнаки поклик предків.

Я тоді була вражена всім — на брудних стінках автобусів, котрі їхали поруч (шлях довгий), пальцем були написані слова „КПРС — ворог народу", „КПУ до суду!". Думала з подивом: „Як вони мали сміливість таке написати?!"

Люди, що йшли в колоні, привітно посміхалися, махали нам руками, закликаючи нас, спостерігачів, щоб ми приєднувалися до них. Тепер мені соромно зізнатися, що я тоді навіть не відважилася підняти руку, помахати їм у відповідь на знак солідарности, бо боялася, що поруч обов'язково є хтось з КГБ.

У натовпі обурювалися: „Кинули роботу, поїхали б краще б у полі працювати, хліб збирати". Пізніше я довідалася, що деякі мої знайомі від самої Хортиці пройшли в колоні разом з західноукраїнцями. Я з повагою на них дивилася — я боялася, а вони вже йшли в колоні!

А через декілька днів я опинилася в Києві. Там ще один „вірус" перередження проник у мене. З моєю родичкою, що навчала мене в дитинстві не цуратися українського, ходила я по Хрещатику. Вперше побачила біля міськради піднятий синьо-жовтий прапор. Досі перед очима: коло цього прапора багато свіжих квітів, люди юрмляться, жваво обговорюють політичні питання. Продають літературу з історії України. Купила і я журнал „Пам'ятки України", де описано було походження прапорів, досі незнаних мною — червоно-чорних, синьо-жовтих. А трохи одиноко стоїть червоний прапор, народу біля нього немає, єдиний букет валяється зів'ялий.

Сестра мені і мовить: „У тебе тільки „мурашки" на ногах побігли, а у мене і волосся на голові заворушилося, коли молоді, красиві, дуже хлопці несли до міськради прапор синьо-жовтий, освячений в Софіївському соборі. Народу було стільки, що деякі, щоб бачити, визалази на стовпи, на дах протилежного будинку. Підкотили трибуну, щоб з нього фотографувати". Мені це відчуття значимости синьо-жовтого прапора зовсім було незнане.

(Закінчення буде)

Балтимор відзначив 5-ту річницю незалежности України

В неділю, 25-го серпня ц.р. українська громада Балтимору та околиць під проводом відділів УККА і УАКР відзначила 5-ту річницю проголошення незалежности України. Відзначала вона ці роковини багатолюдно, соборно, піднесено, з глибокою вірою у світле майбутнє України. Святкування почались екуменічним Молебнем в УКЦ св. Михаїла, який відправили о. Михайло Михлик, парох УКЦ св. Михаїла, та о. Віктор Кулій, настоятель УПЦ св. Михаїла. Отець Віктор в своїй проповіді закликав діяспору до об'єднаних діл на допомогу молодій державі, а в першій мірі до молитов за кращу долю українського народу. В Молебні взяв участь д-р Юрій Щербак, Надзвичайний і Повноважний посол України до ЗСА, як теж інші гості.

Після Молебня учасники свята перейшли в прицерковну залю, де відбулась друга частина відзначення. Її програма почалась національними гимнами, виконаними мґр Марією Радь та учасниками. Климентій Баб'як, голова Відділу УККА, відкрив свято та привітав учасників. Посла ж України до ЗСА він просив передати Президентові України Леонідові Кучмі та нашим сестрам і братам сердечний привіт і побажання всього найкращого з нагоди роковин незалежности. В своєму слові він вказав на етапи боротьби за державність у XX ст.: 22 січня 1918, 1 листопада 1918, 22 січня 1919 років, боротьбу УВО, ОУН, Карпатську Україну 1939 р., 30 червня 1941 р., похідні групи УПА. Це жорстокі змагання з горами жертв.

З проголошенням незалежности, сказав К. Баб'як, українська діяспора радіє успіхами молодої української держави, допомагає їй словом і ділом. Але теж боліє її труднощами і невдачами, зокрема тим, що антиукраїнські і антиурядові сили ще доволі потужні в урядових структурах. Діяспора вірить в те, що український народ зуміє подолати усі труднощі, довершити державне будівництво, захистити здобуту незалежність.

Згодом ведення святом перебрав д-р Юрій Криволап. Він вказав на успіхи молодої української держави, як-от: досягнення української дипломатії, участь України у світових, а особливо в европейських, організаціях, законні і мирні перевибори президента, мирне співжиття з сусідами, внутрішній спокій і, врешті — завдяки здоровому глуздови — прийняття Конституції України. Згадав він теж і недоліки — економічну кризу, прояви організованої злочинности, особливо на верхах. Але ж 5-ті роковини незалежности — це радісний день, сповнення мрій наших та наших батьків і дідів. Багато з них загинуло в боротьбі за цю державу зі зброєю в руках; у тюрмах, в концтаборах далекої півночи та „третього райху". Але їхній непокірний дух — тут, з нами, та зобов'язує нас та наших нащадків ніколи не забувати слів пророка про те, що лише „в своїй хаті своя правда, і сила і во-ля". Запрошуючи до сло-ва д-ра Юрія Щербака, д-р Криволап познайомив присутніх з його життєвим шляхом та успіхами — професійними, політичними, громадськими, літературними.

Д-р Юрій Щернак спершу поділився з присутніми споминами про події в день проголошення Верховною Радою незалежности України, бо був їх учасником, як і внесення несподівано вперше синьо-жовтого прапору, співнаціонального гимну. Отож — Україна є, відбулася як нація. За словами Ю. Щербака, вона стала ґеополітичною реальністю, з якою рахуються в усьому світі. В її будові — тисячолітні традиції українського державотворення, що зростали на ґрунті Київської Руси, козацько-гетманської держави, УНРеспубліки, національних змагань ОУН-УПА і патріотів-державників, що робили все для того, аби перетворити тодішню УРСР на самостійну українську державу. Ці традиції, ця боротьба, зрошені кров'ю мільйонів борців, увінчалися перемогою, свідками і учасниками якої маємо щастя бути.

Д-р Щербак вважає, що відродження незалежної української держави стало одним з великих див історії XX ст. Він ще раз нагадав думки видат-ного американського державного діяча-політика, колишнього дорадника американських президентів, Збіґнєва Бжезінського, про те, що „незалежна Україна змінює свою ґеополітичну карту Европи. Її поява — одна з трьох найбільших подій XX ст. Перша подія — розпад у 1918 році австро-мадярської імперії, друга — поділ Европи у 1945 році на два бльоки, а поява незалежної України може вважатися третьою з тих подій, оскільки вона спричинила кінець СССР — останньої імперії Европи. Розваливши імперську Росію, незалежна Україна створила можливість для самої Росії як держави і нації стати, нарешті, демократичною і европейською". Український народ дав беззастережні докази демократичного світогляду в будові на руїнах покійного Союзу самостійної держави, у приєднанні до сім'ї вільних і процвітаючих націй Европи.

Д-р Щербак поінформував про те, яку велику працю проведено в Україні за цей короткий час в перетворенні цілої державної системи у необхідні тепер структури: від служби охорони кордонів — до системи державних нагород. А це — сотні тисяч людей, армія, військово-морські сили, служба безпеки, дипломатичний корпус, судівництво, правоохоронні органи тощо. Україна може пишатися, що відбулася законна і мирна передача влади від першого президента до другого. Це безпрецедентний випадок для пострадянського простору, де подекуди вже з'явились місцеві кляни, місцеві диктатури, та проливалася кров.

Не слід забувати, нагадав д-р Щербак, що широке і авторитетне визнання України пов'язане і з її рішенням бути без'ядерною державою. Україна не контролювала ядерної зброї на її території. 175 стратегічних ракет з десятками ядерних головок були націлені на міста ЗСА і, на випадок конфлікту, Україна була б знищена назавжди. Тепер ракети ЗСА і НАТО не націлені на Україну. Вона одержала безпрецедентні ґарантії національної безпеки від ЗСА та інших держав, стала членом Ради Европи.

Україна не без успіху проводить економічні реформи. Якщо колись 300,000 цін призначалось московськими пляновиками, то тепер Україна почала виходити на світовий рівень цін. Ціни зросли в 40.000 разів, і цей період був страшний для України. Але зараз інфляція становить лише одну деся-ту відсотка, і вже другий рік карбованець був під контролею, що є ознакою стабільности. В Україні є своя національна валюта. Там теж переводиться приватизацію, себто роздержавлення майна. Все це шлях у ринкову систему, яка зробить Україну членом світової торгівлі.

Коментуючи відносини між Україною і ЗСА, д-р Щербак заявив, що Україна вважає ЗСА своїм стратеґічним партнером, бо з дуже багатьох сферах існує її тісне співробітництво з ЗСА (наприклад, спільні маневри військових частин, запуск космічних ракет з американської території тощо). Україна є на третьому місці у світі щодо економічної допомоги від ЗСА.

Прийняття Конституції теж стало надзвичайно важливим кроком, яким Україна остаточно покінчила з комуністичною совєтською системою влади. Вона стверджує приватну власність, включно із власністю на землю, закріпила наші національні символи — синьо-жовтий прапор, тризуб, гимн „Ще не вмерла Україна", а державною мовою — українську.

Президент Леонід Кучма — поінформував д-р Щербак — у своєму слові до народу з нагоди 5-ої річниці незалежности України висловив теж глибоку вдячність світовому українству, яке словом і ділом боролось за Україну, мріяло про її воскресіння.

Україна має високорозвинені сільське господарство, промисловість (в т. ч. продукування космічних ракет), зокрема військову. Має теж надійну армію. Однак головним багатством України д-р Ю. Щербак вважає її людей, зокрема молодь. Цей народ вже ніколи не стане рабом, а свою долю будує в своїй державі.

Святкову промову д-р Щербак закінчив закликом підтримати Україну словом і ділом у нинішніх її труднощах. А теж молитися за неї, як це робив Т. Шевченко: „Молітесь Богу і згадуйте один одного. Свою Україну любіть, любіть її во врем'я люте, в останню тяжкую мінуту за неї Господа моліть".

Після промови посла України до ЗСА Тарас Сметанюк і Наталка Дудок відчитали проклямації ґубернатора стейту Мериленд П. Ґлєнденінґа та мера Балтимору Курта Шмока, які проголосили 24 серпня 1996 р. Днем Незалежности України. Д-р Криволап привітав гостей з Вашінґтону, між ними д-ра І. Калиновича та проф. полк. Василя Петрака. Мґр Степан Басараб представив залі делеґатів від литовської і естонської громад, які привітали громаду з нагоди 5-их роковин незалежности України.

Згодом о. Михайло Михлик провів молитву перед вечерою, що її підготовили члени молодечого покоління під проводом Богдана Прядки, голови СУМА. Старанням пані-матки Марії Кулій столи були удекоровані квітами, жінки з СУА подбали за накриття столів і солодке. Під час вечері виступили з привітами представники місцевих організацій. Святкування закінчено співом „Боже Великий, Єдиний".

Молодь і молодше покоління українських громад Балтимору і Вашінґтону відзначили в суботу, 24 серпня ц.р., 5-річчя незалежности України американським стилем — спортовими змаганнями (теніс, відбиванка), іграми, музикою, пікніковими харчами в одному з парків міста Колюмбія, під спонзорством вашінґтонської групи та кредитівки „Самопоміч" з Балтимору.

Б. С.

У Мейплвуді відзначено роковини незалежности України

Мейплвуд, Н. Дж. — У вівторок, 6-го серпня, посадник Еллен Давенпорт тут на публічному засіданні повного Міського комітету проголосила день 24-го серпня Днем Незалежности України.

Посадник з радістю привітала представників української громади, заявляючи, що з великою радістю виконує свою сьогоднішню функцію — підписання проклямації про святкування 5-ої річниці відновлення незалежности України. У своєму слові вона докладно згадала про всі заслуги американців українського походження та їх вклад у політичне, економічне і культурне життя міста Мейплвуд, нюджерзького стейту та ЗСА, при чому підкреслила наполегливість кількох поколінь американських громадян українського роду, які десятками літ плекали ідею про здобуття незалежної України. Вона також підкреслила загальну сильветку тих подій, що допровадили до проголошення і створення незалежности України 24-го серпня 1991 року в Києві. З найкращими побажаннями молодій незалежній Україні посадник Давенпорт вручила представникові української громади і радному УНС Андрієві Кейбіді проклямацію. Передаючи документ, посадник дала розпорядження про вивішення українського прапора поряд з американським перед будинком Міської ради для відзначення цього урочистого дня.

У п'ятницю, 23-го серпня, о год. 9:30 ранку, група жителів Мейплвуду, Н. Дж., та околиці зібрались у будинку Міської управи, щоб відзначити п'яту річницю незалежности України.

Урочистість відкрив о. Франко Шадяк, парох української католицької церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку, молитвою, якою дякував Господеві за ласки та просив дальшої опіки для України та її народу.

Після цього член Міської ради Ґеррі Раєн з радістю привітав понад 100 присутніх членів української громади та їхніх приятелів, заявляючи при цьому, що з великою радістю підписав проклямацію з нагоди 5-ої річниці незалежности України.

А. Кейбіда подякував Ґ. Раєнові за його ввічливість до української громади.

О. Ф. Шадяк закінчив цю церемонію молитвою за всіх присутніх та прохав Всевишнього про благословення для українського народу. Опісля А. Кейбіда, як представник української громади, подякував членові Міської ради Ґ. Раєнові за його участь у святкуваннях.

Після відспівання американського й українського національних гимнів Ґ. Раєн вивісив український прапор на щоглі міської ратуші.

Група учасників свята

Встановили...

(Закінчення зі стор. 1)

служений артист України зі Львова Богдан Антків, народна артистка України з Донецького Євгенія Воробйова, народний артист України з Києва Микола Рушковський, народний артист України з Одеси Сергій Простяков.

Нагороду ім. М. Заньковецької присуджено: заслуженій артистці України із Сум Олександрі Сокіл, заслуженій артистці України із Львова Аллі Шкондіній, заслуженій артистці України з Дніпропетровського Людмилі Шкуркіній, заслуженій артистці України з Києва Людмилі Лимар. Нагороду ім. А. Бучми отримали: заслужений артист України з Тернополя Володимир Ячмінський, народний артист України з Дніпропетровського Віктор Баєнко, народний артист України з Криму Валерій Шитовалов і народний артист України з Києва Анатолій Хостіков.

Нові володарі...

(Закінчення зі стор. 1)

ві розпорядження та встановляти строгі ісламські закони. Працюючим жінкам наказано залишитись вдома, закрито всі школи для дівчат, встановлено смертну кару через каменування за перелюбство-порушення подружньої вірности та вживання наркотиків. За вживання алькоголічних напитків будуть карати публічним шмаганням.

Запровадженням своїх жорстоких порядків Талібан та його клерикальні керівники викликали непередбачуване насторoження зі сторони сусідніх країн, які побоюються можливости переходу цих впливів до їхніх країн. Навіть Пакістан тепер має деякі сумніви щодо доцільности своєї неофіційної підтримки такому устроєві. Західні дипломати потрясені цими жорстокими ходами афґаністанських повстанців, не зовсім впевненні як їм бути та кажуть, що не бачать жодних ознак щоб провідники Талібану хотіли свої впливи чи владу поширювати поза кордони Афґаністану.

ЗГІДНО З НАЙНОВІШИМ ДАНИМИ Бюра перепису, родинні прибутки в 1995 році дещо збільшились, вперше за останніх шість років, а кількість убогих в країні зменшилась до 1.6 млн. осіб, зокрема серед чорних громадян і осіб похилого віку. З поданого нового фактажу скористав Уряд президента Билла Клінтона, якомога більше та ширше намагаючись цю інформацію поширити по цілій країні. Одначе республіканський кандидат Роберт Дол намагався підкреслити іншу точку цього ж таки звіту, де зазначується, що хоча родинні прибутки збільшились, заробітки для чоловіків і жінок, які працюють повні години, зменшились.

СПИСОК ЖЕРТВОДАВЦІВ НА ДІЯЛЬНІСТЬ НАУКОВОГО ТОВАРИСТВА ім. ШЕВЧЕНКА в АМЕРИЦІ

за час від 2-го липня 1996 р. до 25-го вересня 1996 р.

32,076.48 дол. — Дарія Дудра із завіщання;
2,000.00 — Ігор і Рома Гайда;
1,500.00 — Михайло й Анастазія Пирський із завіщання;
200.00 — Александер Лужницький;
82.99 — „Самопоміч" у Балтиморі — Федеральна Кредитова Кооператива;
50.00 — Петро і Марія Одарченко — у пам'ять бл. п. Теодора Залуцького;

по	40	дол.	Володимир Т. Жила, Володимир Пушкар і Василь Ящун.

Під час похоронів довголітнього члена НТШ д-ра Романа Борковського у його пам'ять на Наукове Товариство ім. Шевченка склали щедрі пожертви:

	250	дол.	Тарас (син) і Марія Борковський;
	200		Роман й Ірина Кострубяк;
по	100		Марія Борковська (дружина), Володимир й Анна Рак, Ігор і Сузанна Рак, Віктор Роговський;
по	50		Микола і Зірка Галів, Любомир і Стефанія Гуменюк, Євген і Євгенія Івашків, Василь Калинович, Анатоль Камінський, Володимир Кульчицький (з Мериленду), Олекса і Марія Мотиль, Мирослав і Люба Прокоп, Євген Стахів;
	30		Галина Ціґаш;
	20		Осип Труш.

Всім щедрим жертводавцям висловлюємо щиру подяку, а дружині покійного Романа, Марії Борковській, висловлюємо глибоке співчуття.

УПРАВА НТШ

Наукове Товариство ім. Шевченка в Америці та Фундація Приятелів Енциклопедії України

СПИСОК ЖЕРТВОДАВЦІВ НА ЕНЦИКЛОПЕДІЮ УКРАЇНСЬКОЇ ДІЯСПОРИ Ч. 2
(Американський том у двох книгах)

Список Ч. 2 є продовженням списку жертводавців, що був надрукований на сторінках „Свободи", 12-го липня 1996 р. Цей список включає жертводавців від 3-го липня по 24-го вересня 1996 р.

по	1,500	дол.	Остап і Урсуля Балабан, Марія Маланчук у пам'ять мужа Ігора Маланчука, Українська Федеральна Кредитова Кооператива „Самопоміч" у Філядельфії;
по	250		Наталія Андрусів, Борис Галаган, Зеновія і Мирослав Кулинич;
по	100		Ярослав Березовський, Михайло й Ірина Бойко, Роман Голіят, Любомир і Стефанія Гуменюк, Іван Жук, Ф.Б. Корчмарик, Теодозій і Любомира Крупа, Таїса Кузьма, Євген Паранюк, Любомир Романків, Василь Саляк, Василь Яцків;
по	50		Марія Бабяк, Володимир і Зеновія Бровинс, Павло і Стефанія Галатин, Микола і Стефанія Чорній-Досінчук, Юрій і Христина Навроцькі, Т. і Л. Стельмах, Андрій Турчин, Марта Богачевська-Хомяк, Осип Цікало;
	40		Михайло Дуб;
по	30		Дарія Ломницька, Уляна Лоза, Іван Скіра, Іван Тимків, Іван Черешня;
по	25		Л. Воробкевич, Роман Грабець, Дамян і Ліда Ґеча, Володимир і Зиновій Ґіль, Аркадія Коцибала, Михайло Остафійчук, Олег і Таня Склепкович, Зеновія Сохор, Стефанія і Іван Цьолко;
по	20		Роман і Лідія Боб'як, Стефанія Єрмолович, Михайло Іваник, Любомир Лампіка;
по	15		Роман А. Мельник, Любомира Огаренко;
по	10		Володимир Дитиняк, Остап Ґац, Люба Менжега.

Зібрана сума ще далека від передбаченого бюджету 300,000.00 дол. Чекаємо чергових жертводавців.

Управа Наукового Товариства ім. Шевченка в ЗСА висловлює щиру подяку усім вельмишановним, дорогим і щедрим жертводавцям.

Якщо у поданих списках жертводавців когось поминено, чи може трапились якісь неточності, то просимо вибачення і повідомити канцелярію НТШ, щоб можна було внести поправки.

Наша адреса: Shevchenko Scientific Society, Inc., 63 Fourth Avenue, New York, N. Y. 10003.

УПРАВА НТШ

Поправка до списків жертводавців на НТШ і ЕУД, що були надруковані у „Свободі" за 10-го і 12-го липня 1996 р.

Під пожертвою 500 дол. було написано — Василь і Галина Тір, а має бути **Тхір**.
Під пожертвою 40 дол. — Богдан Хонюк, а має бути — 400 дол.
Під пожертвою 100 дол. на ЕУД — Іван Павлічка, пропущено титул **доктор**.
Під пожертвою 50 дол. — Зенон Крамарчук, пропущено ім'я дружини **Неоніля** Крамарчук.

За недогляд просимо вибачення.

КАНЦЕЛЯРІЯ НТШ

ОФІЦІЙНІ ЧИННИКИ ОХОРОНИ здоров,я попереджають, що в цьогорічному ґрипному сезоні кружлятиме більш небезпечний заразливий вірус, як у минулорічному сезоні. Вірус типу А-Вуган, може спричинити смерть, зокрема в осіб похилого віку та уважається найбільш небезпечним в країні. Центр контролі та превентивности хвороб у Атланті зазначує, що небезпечними є також віруси типу А-Тексас і Б, але не такими як тип А-Вуган. Працівники згаданого центру також повідомляють, що існуючі застрики проти ґрипи протидіють всім трьом вірусам.

ПРИБУВШИ МИНУЛОГО ТИЖНЯ до Норвегії на зустріч з міністрами оборони країн НАТО, генерал Іґор Родіонов, міністер оборони Росії, сказав, що НАТО повинно забути свої пляни про прийняття нових членів, бо поширений військово-оборонний союз Заходу напевно „гостро змінить геополітичну ситуацію в Европі". Він попередив, що Росія ніколи не примириться з обіцянками Заходу дати їй тільки формальну ролю в цьому розширеному союзі. Щоб підкреслити важливість ним сказаного, І. Родіонов додав, що „наш народ і керівництво є дуже проти розширення НАТО та направду є дуже стурбовані такою можливістю, і це я говорю, щоб всім було ясно".

Науковий...

(Закінчення зі стор. 2)

Закарпаття (1939-1944)". Кожна з них є загомим внеском в історію Церкви України, зокрема Закарпаття.

Новим словом у релігієзнавстві України є й розвідка Василя Уляковського з Києва „Московський патріарх Ігнатій у лоні Уніатської Церкви" (стор. 301-338). В кінці „Записок ЧСВВ" Ісидор Патрило подав анотовану бібліографію найважливіших друкованих праць до Берестейської (115 позицій) та Ужгородської (11 позицій) уній, яка значно полегшить працю майбутніх дослідників цих тем.

Щойно виданий науковий збірник „Записки ЧСВВ" (як і попередні випуски) відповідає найсуворішим критеріям наукового видання. Головну заслугу в цьому має редактор і автор основної частини статей Атанасій Пекар. Для дослідників історії Церкви в Галичині та на Закарпатті це — невичерпне джерело нових матеріялів, здобутих, в основному, із архівів та бібліотек Ватикану, не кожному доступних. „Записки" призначені, головним чином для науковців, однак і всі інші знайдуть в них немало цікавого. Цю цінну книжку можна придбати, звернувшись за адресою: Analecta OSBM, via San Giosafat 8 (Aventino), 00153 Roma — Italia.

Щиро рекомендуємо її кожному, хто цікавиться минулим нашого народу.

Ділимося сумною вісткою, що спочила в Бозі 28-го вересня 1996 р.

бл. п.

д-р

ТАТІЯНА РУДАВСЬКА

з дому БАЧИНСЬКА

д-р ветеринарії, уроджена в 1921 році у Вільську, Житомирська обл., Україна, вдова по св. п. мужу Антонію, донька св. п. о. протоієрея Зеновія і Ольги.

Залишені в смутку:

сини	**— мгр СТЕФАН з дружиною ХРИСТЕЮ і внуками СТЕФАНОМ і ЛЯРИСОЮ**
	— д-р БОГДАН з дружиною СУЗАНОЮ і внуками АРІЯНОЮ, АНДРІЄМ і АНТОНОМ
донька	**— СОФІЯ з мужем РОБЕРТОМ О'КОННЕР**
брати	**— інж. ОЛЕГ БАЧИНСЬКИЙ з дітьми д-р ІГОР БАЧИНСЬКИЙ з дружиною МАРТОЮ та дітьми**
родини	**— РУДАВСЬКИХ , БАЧИНСЬКИХ, КОРОЛІВ, НИЧАЇВ, ГОЛЮКІВ, ЦВІЛІВ, ГУРІВ і ВІТКОВСЬКИХ**

та ближча і дальша родина.

ПАНАХИДА відбулася 1-го жовтня о год. 7:30 веч. у похоронному заведенні „Muzyka Funeral Home", 576 Lawrence St., Chicago, Il.

ПОХОРОН 2-го жовтня о год. 10:30 рано з церкви св. Йосифа, а опісля на цвинтар св. Миколая в Чикаго.

ЗАВЕРШЕНО ВИШКІЛ ЮНАЦТВА В СПОРТОВІЙ ШКОЛІ „Ч. СІЧІ“

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує Омелян Твардовський

Ґлен Спей, Н.Й. (О. Твардовський). — В той час, як в столиці України проходили величаві святкування 5-річчя незалежности, в гірському селі Ґлен Спей, у приміщенні місцевої Ради, відбулося відзначення цього свята для місцевих громадян і гостей. Між кількома сотнями учасників, що вщерть заповнили залю, було чимало визначних американських і українських громадських й політичних діячів, у тому числі конґресмен Ґіллман та генеральний консул України в Ню Йорку Віктор Крижанівський. Обидва виступили з промовами.

Коротенько згадаємо цю подію, тому що вона до певної міри ввійшла до кінцевих точок святкувань успішного закінчення цьогорічної Спортової Школи.

Учасниці й учасники, як і весь персонал СШ, організовано, в одностроях, з численними блакитно-жовтими прапорцями, становили вагому групу святкової громади, на що звернув увагу в своїй промові конґресмен Ґіллман. Ведучою тієї радісної події була членка Управи Спортової Школи Христина Процюк.

У другій частині програми закриття Спортової Школи відбувся спільний святковий обід для учасників, інструкторів, членів Управи УСВТ „Ч. Січ“, батьків і гостей, серед яких за почесним столом був генеральний консул В. Крижанівський. Відкриваючи цю частину програми, О. Твардовський — керівник двох останніх тижнів вишколу — привітав присутніх та ще раз пригадав, що цьогорічний вишкіл нашого юнацтва проходив під знаком першої незалежної й повноцінної участи спортовців України в Олімпійських Іграх в Атланті. Тому з такою радістю і ентузіязмом Спортова Школа вранці відзначила разом з місцевою громадою 5-річчя незалежности України.

Дальше ведення програмою, після виступу М. Бокало, перейняв голова УСВТ „Ч. Січ“ і керівник вишколу перших двох тижнів М. Стебельський. На початку голова висловив признання інстаруктором і персоналові СШ за бездоганне виконання своїх обов'язків, а далі подякував батькам за довір'я і Управі оселі „Верховина“ на чолі з її управителем Я. Ґавуром за дружню співпрацю протягом чотирьох тижнів перебування в таборі. Він підкреслив, що велика більшість учасників, кількість яких в середньому вагалася коло 55 тижнево в перших трьох сесіях і нижче 30-ти в останній, скористали із заавансованого вишколу з таких видів спорту як копаний м'яч, теніс, плавання і відбиванка.

В дальшому ході програми з короткими привітальними словами виступили генеральний консул В. Крижанівський, управитель „Верховини“ Я. Ґавур, технічний директор вишколу І. Чупенко. Усі промовці високо оцінили спортово-виховну працю Спортової Школи, її персоналу й інструкторів, закликали продовжувати цю світлу традицію в майбутньому. Від імени юнацтва подяки й слова признання персоналові СШ виголосили дві юначки і один юнак.

Згідно з порядком програми, відбулася церемонія вручення найбільш заслуженим учасникам пропам'ятних трофеїв, що їх уфундували УБСоюз і УСВТ „Ч. Січ“.

За досягнення у вишколі в копаному м'ячі трофеї вручили технічний директор і головний інструктор І. Чупенко та інструктор В. Ковальов. Їх одержали такі учасники: Н. Дубанович, Л. Диршка, Ю. Ґродзіцький, Х. Ганяк, Х. Ґнатковський, А. Гординський, Д. Гуменюк, І. Карлов, М. Кіндрачук, А. Кордуба, Т. Кордуба, М. Лебедович, Д. Левицький, М. Макар, Т. Макар, В. Макар, П. Мицьо, Н. Палюмбо, А. Панас, Н. Процюк, Д. Паславський, Ю. Салдана, М. Сливінський, Я. Танчак, М. Танчак, Б. Татунчак, В. Цапенко.

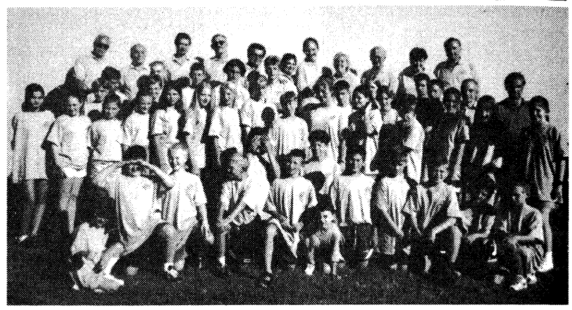
За успіхи у вишколі тенісу інструктори А. Колб і І. Рудавський вручили трофеї таким юначкам і юнакам: Н. Богуславець, Л. Болтон, Є. Бринзак, Н. Колачі, М. Дідоренко, Б. Дубовська, К. Фарел, М. Фарел, Д. Ганяк, Т. Гарасим , Ю. Гірак, О. Гук, Н. Кнарвик, Т. Марковський, П. Мицьо, А. Олейник, М. Палюмбо, Н. Палюмбо, Н. Процюк, Ю. Салдана, Т. Сарахман-Бравн, Н. Сливінський, Я. Танчак, М. Танчак, К. Венаблє, Т. Василак, Р. Рак-Волошин, А. Янек.

За досягнення в плаванні трофеї вручили М. Бокало і Х. Процюк таким учасникам й учасницям: К. Фарел, М. Фарел, А. Ґранцен, А. Кордуба, Т. Кордуба, М. Макар, Т. Макар, В. Макар, А. Олейник і А. Паславський.

У відбиванковому вишколі найкращим вручив трофеї інструктор Л. Слупський. Їх одержали: Є. Горін, А. Крижанівський, Р. Пермяков і В. Стельмах.

За легкоатлетичний „Біг по Україні“ трофеї здобули: І. Карлов і А. Панас. Трофей найкращої таборовички вручено Аді Гординській.

Крім згаданих інструкторів протягом окремих тижнів ще працювали: Д. Колодій — асистент інструктора з копаного м'яча, опікунки дівчат Л. Бокало і Я. Василак, опікуни хлопців В. Василак і О. Напора, секретарка і референтка федеральної програми Марійка Бокало, медична опікунка Христина Процюк.

Група учасниць і учасників Спортової Школи в першому тижні.

Перша футбольна дружина „Ч. Січі“, що здобула нагороди „Бадвайзера“ в турнірі 1996 року. Останній в другому ряді справа — провідник і тренер дружини Михайло Паливода

УСВТ „Чорноморська Січ“ — чемпіон футбольного турніру „Бадвайзера“

УСВТ „Ч. Січ“ — С.К. „Бозкурт“ — 5:1

Юніон, 27 серпня. Були це фінальні змагання традиційного літнього футбольного турніру, що в цьому році спонзорувала фірма „Бадвайзер“. Протягом двох місяців ігри проходили у двох рівнорядних підгрупах — по чотири дружини, в яких остаточно першунами вийшли: „Ч. Січ“ в підгрупі „А“ і СК „Бозкурт“ в „Б“. Дальші місця в підгрупах „А“ зайняли: Академіко СК, Юніон Кавнті і Джерзі Прайд СК. В „Б“: Керні Скатс, Елизабет СК і Уруґвай „Чорруа“ СК. Протягом ігор „Бозкурт“ виявився динамічною і боєздатною дружиною, снайпери якої здобули найбільше ґолів. „Січовики“ в свою чергу, за вийнятком зустрічі з Юніон Кавнті (коли здобули три ґолі) виборювали перемоги з мінімальними вислідами 1:0. Тому провід турніру й численні глядачі уважали фаворитом фіналу клюб „Бозкурт“. Та наперекір усім „ясновидам“, „січовики“ дали туркам „перцю“ і то такого міцного, що вони „запчихали“ і не змогли виявити своїх вищезгаданих якостей. В грі вони майже дорівнювали українським футболістам, але завдяки енерґійним оборонцям „Ч. Січі“, губилися під її воротами. Їх снайпери були безрадними. Конто ґолів у шостій хвилині відкрив Борецький, сенсаційно з глибокого правого кута площі, майже з неможливої позиції. В 16-ій хвилині дуже рухливий цим разом Борецький перейняв подачу Сергієва, вихором з'явився в гущі оборонців суперника і майже з ідентичної позиції першого ґоля здобув чергового — 2:0. З цим вислідом закінчилася перша половина.

Після відпочинку численна публіка сподівалася на реванш, зрив турецьких футболістів, однак він так і не відбувся. „Січовики“ в більшості володіли м'ячем і в 60-ій хвилині з гарної акції Кохановського-Борецького, юний Марко Вацлавський-Лянґе чудовим ґолем підніс вислід до 3:0. В 74-ій хвилині перемогу „Ч. Січі“ запевнив знову Петро Борецький, який здобув в цій зустрічі свій „гет трик“ і вислід 4:0. В кінцевій фазі фіналу турки здобули свого почесного ґоля, на якого вдало відповів Мигало, встановивши кінцевий вислід 5:1.

По закінченні цих емоційних змагань провід турніру влаштував на кошт фірми „Бадвайзер“ прийняття для футболістів обидвох дружин, під час якого президент Елизабет СК Ганс Гаффнер вручив чемпіонам і віцечемпіонам турніру трофеї і фінансові нагороди, що їх уфундувала фірма „Бадвайзер“.

Кінцевий показник табелі турніру першої чвірки:

1. УСВТ „Ч. Січ“
2. СК „Бозкурт“
3. Керні Скатс
4. Академіко СК

Склад „Ч. Січі“ чемпіона турніру: Мурій, Науменко, П. Паливода, Десросір, Кохановський, Мигало, Борецький, Сергіїв, Вацлавський-Лянґе, Колодій, Родас, Ярошевич. Провідник і тренер — М. Паливода.

(от)

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

МАРІЯ СИНЯВСЬКА член УНС Відд. 217-го Т-ва ім. св. Йосафата в Рочестері, Н.Й. померла 14-го червня 1996 року на 94-му році життя. Нар. 1901 року. Членом УНС стала 1966 року. Залишила у смутку дочку Анну з мужем Володимиром Зборовським, внучку Ольгу Гонтар і родину. Похорон відбувся 17-го червня 1996 року на цвинтарі Святого Гробу в Рочестері, Н.Й.

Вічна Їй Пам'ять!

Оксана Маркус, секр.

МИКОЛА КРОХМАЛЬНИЙ член УНС Відд. 167-го Т-ва ім. св. о. Миколая в Толідо, Огайо помер 1-го липня 1996 року на 84-му році життя. Нар. 1911 року в Брукліні, Н.Й. Членом УНС став 1971 р. Залишив у смутку дружину Сесилію, синів Миколу мол., Бернарда й Івана і 7-ро внуків. Похорон відбувся 5-го липня 1996 року на цвинтарі Воскресіння в Толідо, Огайо.

Вічна Йому Пам'ять!

Іван Вельґан, секр.

ВІКТОРІЯ ПОПОВИЧ член УНС Відд. 122-го Т-ва ім. Т. Шевченка в Тавнтоні, Масс. померла 29-го червня 1996 року на 88-му році життя. Нар. 30-го вересня 1908 року в Україні. Членом УНС стала 1948 року. Залишила у смутку мужа і двох синів Михайла і Павла. Похорон відбувся 2-го липня 1996 року на Mayflower Hill Cemetery in Taunton, Mass.

Вічна Їй Пам'ять!

Михайло Попович, секр.

КАРЛО НІШКЕ член УНС Відд. 452-го Т-ва Укр. Клюб в Е. Чикаґо, ІН. помер 23-го лютого 1996 року на 83-му році життя. Нар. 3-го березня 1912 року в Іст Ст. Ловис, Ілл. Залишив у смутку дружину Естер, дочок Сестру Керол і Дороті Ґейтс з мужем Давидом, внуків Кейвіна і Браяна, правнука Коннора, братів Івана і Юрія Нішке, сестер Анну Ґріффіт, Тіллі Говорка і Дженні Пітт, племінників, племінниць і кузинів. Похорон відбувся 27-го лютого 1996 року на цвинтарі Мт. Кармел в Беллвилл, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!

Наталія Шуя, секр.

МАРІЯ ДОБОШ член УНС Відд. 349-го Т-ва ім. Тараса Шевченка в Менвил, Н.Дж. померла 17-го лютого 1996 року на 86-му році життя. Нар. 5-го листопада 1909 року в селі Костаровце, вой. Кросно, Польща. Членом УНС стала 1967 року. Залишила у смутку три доньки Стефанію, Ярославу і Руту та сина Михайла, внуків та ближчу і дальшу родину в Америці, в Україні і в Польщі. Похорон відбувся 21-го лютого 1996 року на цвинтарі Серця Христового в Менвил, Н.Дж.

Вічна Їй Пам'ять!

Михайло Захарко, секр.